

Fimmtudaginn 20. nóvember 1975.

Nr. 141/1974. **Bæjarstjórinn á Ísafirði**
vegna hafnarsjóðs Ísafjarðar
 (Árni Guðjónsson hrl.)
 gegn
Hraðfrystihúsinu Norðurtanga h/f
 (Hjörtur Torfason hrl.).

Dómenndur:

hæstaréttardómararnir Benedikt Sigurjónsson, Ármann Snævarr,
Björn Sveinbjörnsson, Einar Arnalds og Magnús P. Torfason.

Lögtak. Vörugjald. Vítur. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Jón Ól. Þórðarson, fulltrúi bæjarfógetans á Ísafirði, hefur kveðið upp hinn áfrýjaða úrskurð.

Áfrýjandi hefur áfrýjað máli þessu með stefnu 26. ágúst 1974, að fengnu áfrýjunarleyfi 21. s. m. Krefst hann þess aðallega, að hinn áfrýjaði úrskurður verði úr gildi felldur og lagt verði fyrir fógeta að framkvæma lögtak hjá stefnda til tryggingar 26.643 krónum auk 1½% dráttarvaxta á mánuði frá 1. júlí 1973 til greiðsludags og kostnaðar við lögtaksgerð og uppboð, ef til kemur. Til vara krefst áfrýjandi þess, að lagt verði fyrir fógeta að framkvæma lögtak hjá stefnda til tryggingar 14.693 krónum auk 1½% dráttarvaxta á mánuði frá 1. júlí 1973 til greiðsludags og kostnaðar við lögtaksgerð og uppboð. Í báðum tilvikum krefst hann málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða úrskurðar. Þá krefst hann þess, að varakröfu áfrýjanda verði vísað frá Hæstarétti svo og að felldar verði niður vítur, sem í héraðsdómi eru lagðar á umboðsmann stefnda í héraði. Loks krefst stefndi málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Fyrir Hæstarétt hafa verið lögð nokkur ný gögn.

Kröfur sínar hér fyrir dómi hefur áfrýjandi einskorðað við vörugjald af þeim sjávaraflla, sem stefndi tók á móti í aprílmánuði 1973. Telur hann, að heildarverðmæti þess aflla

hafi numið alls 15.062.584 krónum. Vörugjald af því verðmæti nemi 150.625 krónum. Stefndi hafi staðið skil á 123.982 krónum. Í aðalkröfu áfrýjanda er krafist lögtaks til tryggingar eftirstöðvunum, að fjárhæð 26.643 krónur, og er þá miðað við allan þann afla, er stefndi veitti viðtöku á framangreindu tímabili. Varakrafan lýtur hins vegar að vörugjaldi vegna afla, sem stefndi tók á móti af eigin skipum í apríl 1973.

I.

Í 1. tl. 12. gr. hafnalaga nr. 48/1967 er veitt heimild til að leggja hafnargjöld á sjávarafla, sem lagður er á land á hafnarsvæði. Eru gjöld þessi lögtakskræf samkvæmt 2. málsg. 12. gr. sömu laga. Með 39. gr. hafnarreglugerðar fyrir Ísafjarðarkaupstað nr. 39/1973 er heimilað að leggja 1% vörugjald á heildarverðmæti sjávarafla, sem lagður er á land til vinnslu eða brottflutnings, en ákvæði þetta sækir lagastoð í 1. málsg. 12. gr., sbr. 25. gr. hafnalaga. Með 39. gr. reglugerðar nr. 39/1973 er mælt svo fyrir, að kaupandi sjávarafla innheimti „gjaldið hjá seljanda og er ábyrgur fyrir því til hafnarsjóðs, þótt hann vanræki innheimtu þess“. Eigi verður talið, að 2. málsg. 12. gr. hafnalaga nr. 48/1967 veiti heimild til lögtaks hjá kaupanda sjávarafla til tryggingar vörugjalds þess, sem stefna ber að innheimta og standa áfrýjanda skil á vegna móttöku afla frá skipum, er stefndi á eigi. Samkvæmt þessu ber að staðfesta þá niðurstöðu fólgeta, að synjað sé lögtaks fyrir greindum hluta af vörugjöldum, en aðilar eru sammála um, að þau nemi 11.950 krónum ($26.643 \div 14.693$ krónur).

II.

Með varakröfu áfrýjanda er krafist lögtaks hjá stefnda til tryggingar hafnargjöldum vegna afla, sem skip hans tvö lögðu upp í Ísafjarðarhöfn í apríl 1973 hjá fiskvinnslustöð stefnda. Þessi hluti kröfu áfrýjanda var að vísu eigi sérgreindur né studdur sérstökum rökum í héraði, en kröfu þessa þykir þó mega hafa uppi í Hæstarétti, eins og á stendur, enda duldist stefnda eigi, að lögtakskrafan um vörugjöld

tók m. a. til þessara skipa. Lögtaksheimild 2. málsgr. 12. gr. hafnalaga tekur til greiðslu þessara vörugjalda.

Stefndi vefengir í máli þessu, að heimilt sé við ákvörðun á „heildarverðmæti sjávarafla“ samkvæmt nefndri 39. gr. reglugerðar nr. 39/1973 að telja með gjald það, er greiða skal af afla til Stofnfjársjóðs fiskiskipa samkvæmt lögum nr. 58/1968, sbr. lög nr. 79/1968.

Í 2. gr. laga nr. 79/1968 segir svo: „Þegar fiskiskip selur afla í innlendri höfn eða afhendir afla sinn til vinnslu án þess að sala fari fram, skal fiskkaupandi eða fiskmóttakandi greiða gjald til Stofnfjársjóðs fiskiskipa, er nemi 10% fiskverðs, eins og það er ákveðið af Verðlagsráði sjávarútvegsins“. Gjald þetta er lagt á reikning þess fiskiskips, sem aflað hefur hráefnisins, svo sem fyrir er mælt í 4. gr. laga nr. 58/1968, sbr. 5. gr. laga nr. 79/1968. Í lögum nr. 58/1968 er kveðið á um ráðstöfun á fé þessu úr Stofnfjársjóði fiskiskipa til hagsbóta fyrir eiganda þess skips, sem lagði afla á land. Ákvæði 39. gr. reglugerðar nr. 39/1973 bindur framangreinda gjaldskyldu við „heildarverðmæti sjávarafla“. Hefur það ákvæði næga stoð í 2. mgr. 12. gr. laga nr. 48/1967. Verður að skýra það orðalag svo, að það taki í skiptum aðilja máls þessa m. a. til greiðslna, er fiskkaupandi innir af hendi til Stofnfjársjóðs fiskiskipa við kaup á sjávarafla. Haggar það ekki niðurstöðunni, þótt fé þetta sé að nokkru leyti bundið og sé ráðstafað með sérstökum, lögmaeltum hætti. Samkvæmt því ber að fallast á þá kröfu áfrýjanda, að lögtak verði framkvæmt fyrir þeim hluta af lögtakskröfu, er stafar af greiðslu stefnda á framangreindu gjaldi til Stofnfjársjóðs fiskiskipa.

Svo sem greinir í úrskurði fógeta, telur stefndi, að sér beri innheimtupóknun af vörugjaldi því, sem hér er um að ræða. Telur hann þá þóknun hæfilega ákveðna 10%.

Stefndi verður að hlíta því samkvæmt 1. tl. 12. gr. hafnalaga nr. 48/1967, sbr. 39. gr. reglugerðar nr. 39/1973, að innheimta vörugjald, sem um er fjallað í málinu, og standa skil á því til áfrýjanda. Felst hvorki í greindum ákvæðum né öðrum réttarreglum heimild til að veita stefnda rétt til inn-

heimtupóknunar af vörugjaldi, sem hann innheimtir eða geldur sjálfur.

Samkvæmt reikningsgerð, er við nýtur í málinu, hefur stefndi þegar galdið þann hluta vörugjalds, sem stafar af afla eigin skipa, að undanskildu 1) vörugjaldi (1%) af þeim hluta af heildarverðmæti aflans (10%), sem rót á að rekja til greiðsluframlags til Stofnfjársjóðs fiskiskipa, og 2) fjárhæð vegna frádráttar stefnda á fé (10%), er hann taldi sér bera sem innheimtupóknun. Eru aðiljar sammála um, að þessar fjárhæðir nemi samtals 14.693 krónum. Stefndi heldur því eigi fram, að fjárskil hans við áfrýjanda feli í sér greiðslu á þessum fjárhæðum.

Með vísan til framanskráðs ber að fella hinn áfrýjaða úrskurð úr gildi og leggja fyrir fógeta að framkvæma lögtak hjá stefnda til tryggingar 14.693 krónum ásamt 9% ársvöxtum frá 1. júlí 1973 til 15. júlí 1974 og 13% ársvöxtum frá þeim degi til greiðsludags svo og til tryggingar kostnaði við lögtaksgerð og uppboð, ef til kemur.

Áfrýjandi var hvarflandi í kröfugerð sinni í héraði og gerði eigi skýra tölulega grein fyrir henni. Með hliðsjón af því og sakarefninu að öðru leyti þykir rétt, að málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti falli niður.

Eigi verður séð, að umboðsmaður stefnda í héraði beri starfsmanni áfrýjanda á brýn valdmiðslu í greinargerð sinni. Hins vegar er þar kveðið of sterkt að orði, og er það aðfinnsluvert.

Það athugast, að fógeti bókaði eigi skilríklega kröfur aðilja í þinghaldi, þegar munnlegur málflutningur fór fram.

D ó m s o r ð :

Hinn áfrýjaði úrskurður er úr gildi felldur, og er lagt fyrir fógeta að framkvæma lögtak hjá stefnda, Hraðfrystihúsinu Norðurtanga h/f, til tryggingar 14.693 krónum auk 9% ársvaxta frá 1. júlí 1973 til 15. júlí 1974 og 13% ársvaxta frá þeim degi til greiðsludags og að

auki til tryggingar kostnaði við lögtaksgerð og eftirfarandi uppboð.

Málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti fellur niður.

S é r a t k v æ ð i

**hæstaréttardómaranna Benedikts Sigurjónssonar og
Björns Sveinbjörnssonar.**

Aðalkröfu sína hér fyrir dómi hefur áfrýjandi einskorðað við vörugjald af þeim sjávarafla, sem stefndi tók á móti í aprílmánuði 1973. Telur hann, að heildarverðmæti þess afla hafi numið alls 15.062.584 krónum. Vörugjald af því verðmæti nemi 150.625 krónum. Stefndi hafi staðið skil á 123.982 krónum. Í máli þessu er kafið um eftirstöðvarnar, 26.643 krónur. Fjárhæð þessi hefur eigi sætt tölulegum andmælum.

Í 1. tl. 1. mgr. 12. gr. hafnalaga nr. 48/1967 er veitt heimild til að leggja vörugjald á innfluttar og útfluttar vörur, þar á meðal sjávarafla, sem lagður er á land á hafnarsvæði. Giöld þessi eru lögtakskræf samkvæmt 2. mgr. 12. gr. sömu laga. Samkvæmt ákvæðum 39. gr. hafnarreglugerðar fyrir Ísa-fjarðarkaupstað nr. 39/1973 er heimilt að leggja 1% vörugjald á heildarverðmæti sjávarafla, sem lagður er á land til vinnslu eða brottflutnings. Þá segir í reglugerðarákvæði þessu: „Kaupandi aflans innheimtir gjaldið hjá seljanda og er ábyrgur fyrir því til hafnarsjóðs, þótt hann vanræki innheimtu þess“. Er innheimturegla þessi í samræmi við hina almennu innheimtureglu vörugjalda í upphafsákvæði 1. mgr. 46. gr. reglugerðarinnar. Samkvæmt upphafsákvæðum 47. gr. reglugerðarinnar eru öll vörugjöld lögtakskræf. Reglugerðarákvæði þessi hafa lagastöð í ákvæðum 1. og 2. mgr. 12. gr. og 25. gr. laga nr. 48/1967, sbr. og 3. tl. 1. mgr. 1. gr. laga nr. 29/1885.

Móttakandi vöru, sem greiða á af vörugjald, skal því inna gjaldið af hendi til hafnarsjóðs án tillits til þess, hver er eigandi vörunnar. Þá þykir mega skýra ákvæði 2. mgr. 12. gr. laga nr. 48/1967 og 47. gr. reglugerðar nr. 39/1973 svo, að heimilt sé að gera lögtak hjá móttakanda vöru til tryggingar

vörugjaldi, sem hann hefur eigi gert skil á. Samkvæmt þessu er heimilt að gera lögtak hjá stefnda til heimtu vörugjalda þeirra, sem honum ber réttilega að greiða.

Við erum samþykkir rökum meiri hluta dómenda fyrir því, að telja skuli gjald til Stofnfjársjóðs fiskiskipa með heildarverðmæti afla, þegar vörugjald er ákveðið, og að stefnda beri eigi innheimtubóknun af vörugjaldinu.

Samkvæmt þessu ber að fella hinn áfrýjaða úrskurð úr gildi og leggja fyrir fógeta að framkvæma hið umbeðna lögtak til tryggingar hinum umkröfðu fjárhæðum, þó þannig, að vextir ákveðast 9% frá 1. júlí 1973 til 15. júlí 1974 og 13% frá þeim degi til greiðsludags.

Við erum samþykkir niðurstöðu meiri hluta dómenda um málskostnað og athugasemdir varðandi málið.

D ó m s o r ð :

Hinn áfrýjaði úrskurður er úr gildi felldur, og ber fógeta að framkvæma lögtak hjá stefnda, Hraðfrystihúsinu Norðurtanga h/f, til tryggingar 26.643 krónum með 9% ársvöxtum frá 1. júlí 1973 til 15. júlí 1974 og 13% ársvöxtum frá þeim degi til greiðsludags svo og öllum kostnaði við lögtaksgerðina og eftirfarandi uppboð, ef til kemur.

Málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti fellur niður.

Úrskurður fógetaréttar Ísafjarðar 1. mars 1974.

Mál þetta, sem tekið var til úrskurðar 18. janúar sl., hófst með lögtaksbeiðni gerðarbeiðanda 11. desember 1973 hjá gerðarþola til tryggingar skuld að fjárhæð kr. 80.542.

Gerðarþoli mótmælti framgangi hinnar umbeðnu gerðar, og fór þá fram gagnasöfnun, og var málið tekið til úrskurðar að loknum munnlegum málflutningi.

Gerir gerðarbeiðandi þær kröfur, að úrskurðað verði, að hin umbeðna gerð nái fram að ganga og gerðarþola verði gert að greiða honum málskostnað að skaðlausu samkvæmt taxta LMFÍ.

Gerðarþoli gerir þær kröfur, að hin umbeðna gerð nái ekki fram að ganga og gerðarbeiðanda verði úrskurðað að greiða honum málskostnað að skaðlausu.

Málavextir eru þeir, að með reglugerð fyrir Ísafjarðarhöfn nr. 39/1973 var gjaldskrá fyrir viðlegu í höfninni breytt. Var í reglugerðinni ákveðið vörugjald, sem nemur, að því er varðar sjávarafla, 1% af heildarverðmæti aflans samkvæmt 5. fl. 39. gr. nefndrar reglugerðar.

Gerðarbeiðandi hafði bréflengt samband við gerðarþola 14. maí 1973 og fór þess á leit, að gerðarþoli skilaði skýrslum um keyptan afla. Eftir nokkrar bréfaskriftir af beggja hálfu, og þegar eyðublöð höfðu verið afhent gerðarþola, fyllti hann þau út og sendi gerðarbeiðanda. Með skýrslunum sendi gerðarþoli greiðslu og bréf, rskj. nr. 4 og 5. Í bréfunum kvaðst gerðarþoli hafa dregið frá heildarvörugjöldum 10% í innheimtulaun sér til handa, eins og segir í bréfinu, „eins og greitt er til annarra aðila, sem annast innheimtu vörugjalda fyrir hafnarsjóð Ísafjarðar“.

Gerðarbeiðandi svaraði bréfum gerðarþola með bréfi, dags. 10. október 1973, rskj. nr. 6, og sagði, að gerðarþoli hefði engan rétt til innheimtubóknunar og bæri honum því að standa skil á þeirri fjárhæð, sem hann hefði tekið sem innheimtulaun. Enn fremur tók gerðarbeiðandi fram, að vörugjald ætti einnig að reiknast af 10% framlagi gerðarþola til Stofnfjár sjóðs fiskiskipa.

Þessu bréfi svaraði svo gerðarþoli með bréfi, dags. 16. október 1973, rskj. nr. 7, og ítrekar rétt sinn til bóknunar fyrir innheimtuna og kvað álagningu vörugjalds á 10% framlag í Stofnfjár sjóð fiskiskipa á misskilningi byggða.

Þessu svaraði gerðarbeiðandi með bréfi, dags. 24. október 1973, og ítrekaði þá fyrri yfirlýsingar sínar.

Landssamband íslenskra útvegsmanna óskaði þá úrskurðar samgönguráðherra um það atriði, hvort reikna skyldi vörugjald af 10% framlaginu til Stofnfjár sjóðs fiskiskipa, og var úrskurður ráðuneytisins kveðinn upp 8. janúar 1974, rskj. nr. 13. Var niðurstaða samgönguráðuneytisins sú, að greiða ætti vörugjald af framangreindu framlagi.

Eins og fram hefur komið, eru kröfur gerðarbeiðanda þannig til komnar, að kröfufjárhæðin, kr. 80.542, er 1% vörugjald af 10% framlagi til Stofnfjár sjóðs fiskiskipa og innheimtulaun 10%, sem gerðarþoli hefur reiknað sér af heildarvörugjöldum.

Gerðarbeiðandi styður kröfugerð sína með skýrum ákvæðum 39. gr., 5. fl., reglugerð nr. 39/1973, sem sett er með stoð í lögum nr. 48/1967. Heildarverðmæti aflans sé það verð, sem fyrir hann er greitt án tillits til þess, hvort greiðsla heiti framlag til Stofnfjár sjóðs fiskiskipa eða eitthvað annað. Stofnfjár sjóður fiskiskipa sé til

Þess stofnaður að veita eigendum fiskiskipa aðstoð við að standa straum af stofnkostnaði fiskiskipa, og þá fyrst og fremst með því að greiða afborganir og vexti af lánum þeim, sem þeim hefur verið veitt af Fiskveiðasjóði og tryggð með veði í skipinu, sbr. 2. gr. laga nr. 79 31. desember 1968, sbr. 2. gr. laga nr. 58 1. maí 1968. Það leiki því enginn vafi á því, að umrætt gjald renni til útgerðarinnar og sé því hluti af heildarverðmæti aflans. Varðandi þann hluta kröfufjárhæðarinnar, sem byggist á 10% innheimtupóknun gerðarpóla, heldur gerðarbeiðandi því fram, að engin heimild sé til handa gerðarpóla til slíkrar póknunar. Atvinnurekendum beri samkvæmt lögum að standa skil á hinum ýmsu opinberu gjöldum án póknunar. Nægi hér að benda á, að innheimta atvinnurekenda á opinberum gjöldum starfsmanna sinna samkvæmt 46. gr. laga nr. 68/1971, sbr. reglugerð nr. 245/1963, 103. gr., er unnin, án þess að nein greiðsla komi fyrir. Innheimtu söluskatts annist og seljendur voru og þjónustu kauplaust. Þó svo að samningar hafi einhvern tíma verið gerðir við aðra aðilja um 10% innheimtupóknun, þá hafi um þá póknun verið samið, þegar útreikningur gjaldanna var miklu flóknari en nú er, auk þess að um miklu lægri fjárhæð var að ræða en nú er. Samningur þessi, sem gerður er við þriðja aðilja, geti heldur ekki haft gildi milli aðilja þessa máls.

Gerðarpóla sé skylt að innheimta gjöldin hjá viðskiptamönnum sínum og standa skil á þeim óskertum til gerðarbeiðanda. Séu gjöldin lögtakskræf hjá gerðarpóla samkvæmt reglugerð nr. 39/1973, 39. gr., 5. fl., sbr. 47. gr., sbr. lög nr. 48/1967, 12. gr., 2. mgr., og 25. gr. sömu laga.

Gerðarpóli byggir kröfur sínar í fyrsta lagi á því, að ekki sé heimilt lögum samkvæmt að gera lögtak hjá sér fyrir gjaldi, sem lagt sé á aðra aðilja, þ. e. í þessu tilviki viðskiptamenn gerðarpóla. Reglugerðarákvæði 39. gr., 5. fl., sbr. 47. gr. reglugerðar nr. 39/1973, sem kveður á um lögtak hjá fiskkaupendum fyrir vörugjöldum, álögðum á fiskseljendur, eigi sér ekki stoð í lögum.

Gerðarpóli heldur því fram, að 10% gjald það, sem fiskkaupendum sé gert að greiða til Stofnfjár sjóðs fiskiskipa og greitt af fiskverði, eins og það er ákveðið af Verðlagsráði sjávarútvegsins, geti ekki verið gjaldstofn til vörugjalda til hafnarsjóðs. Hér sé um sérstakt gjald að ræða, sem greitt er af fiskkaupendum til fjármögnunar ákveðins sjóðs, og sé alveg fráleitt, að það geti orðið gjaldstofn til ákvörðunar annarra gjalda. Fiskkaupendum sé gert að greiða ýmis önnur gjöld til fjármögnunar á

öðrum sjóðum. Munurinn sé aðeins sá, að í þeim tilvikum er miðað við verð vörunnar fullunnar, en hér sé miðað við verð óunninnar vöru.

Kröfu sína til 10% innheimtubóknunar styður gerðarþoli þeim rökum, að ekki séu til nein lög, sem skyldi sig til að innheimta gjöldin án bóknunar. Þess vegna sé það samningsatriði milli sín og gerðarbeiðanda, hvort gerðarþoli innheimti gjöldin eða ekki, og þá að sjálfsgöðu gegn hæfilegri bóknun. Gerðarþoli bendir á, að með hafnarsjóði og skipaafgreiðslum á Ísafirði sé í gildi samningur um innheimtu gjaldanna gegn 10% bóknun og sé það alls ekki opinberum aðiljum heimilt að mismuna svo borgurunum, að sumir fái greidd innheimtulaun en aðrir ekki.

Niðurstaða.

Gerðarbeiðandi hefur krafist þess, að fram fari hjá gerðarþola lögtak fyrir vörugjöldum, sem lögð hafa verið á viðskiptamenn gerðarþola. Það er upplýst í málinu, að gerðarþoli hefur ekki innheimt gjöld þau, sem gerðarbeiðandi krefst lögtaks fyrir. Mismunurinn á þeim gjöldum, sem gerðarþoli hefur innheimt og staðið skil á, og þeim gjöldum, sem gerðarbeiðandi hefur lagt á viðskiptamenn gerðarþola, kr. 80.542, stafar annars vegar af því, að gerðarbeiðandi leggur gjöldin á hærri stofn en gerðarþoli, og hins vegar af 10% innheimtulaunum, sem gerðarþoli hefur reiknað sér til handa. Í greinargerð lækkaði gerðarbeiðandi lögtakskröfuna niður í kr. 66.546 auk 1½% dráttarvaxta á mánuði af kr. 33.344 frá 1. júlí 1973 til 30. september 1973 og 1½% dráttarvaxta af kr. 66.546 frá 1. október 1973 til greiðsludags.

Eins og fram hefur komið, eru umrædd gjöld lögð á viðskiptamenn gerðarþola, en ekki hann sjálfan. Það verður að telja, að til þess að innheimta megi opinber gjöld hjá öðrum en gjaldanda þeirra, þurfi skýlausa lagaheimild. Samkvæmt 12. gr., 2. mgr., laga nr. 48/1967 má taka hafnargjöld lögtaki. Ekki er unnt að skýra þessa lagagrein rýmra en svo, að hér sé átt við, að taka megi lögtak hjá gjaldandanum sjálfum.

Í reglugerð nr. 39/1973, 39. gr., 5. fl., sbr. 47. gr., 5. mgr., má taka hafnargjöld gjaldanda lögtaki hjá þriðja aðilja. Í 25. gr. laga nr. 48/1967 er talið upp, hvað setja skuli m. a. í reglugerð, og er þar ekki kveðið á um, að setja megi í reglugerð lögtaksheimild hjá þriðja aðilja. Reglugerðarákvæði 39. gr., 5. fl., sbr. 47. gr. reglugerðar nr. 39/1973 hafa því ekki stoð í lögum, að því er varðar lögtaksrétt hjá öðrum en gjaldanda vörugjalda, og verð-

ur þegar af þeirri ástæðu að synja um framgang hinnar umbeðnu gerðar.

Um ágreiningsatriði varðandi álögur á 10% framlag í Stofnfjársljóð fiskiskipa verður ekki úrskurðað í þessu máli þegar af þeirri ástæðu, að gerðarþoli er ekki réttur aðili þessa máls.

Í máli þessu er einungis tekið til meðferðar, hvort gerðin fari fram eða ekki, og þar sem dómariinn hefur komist að þeirri niðurstöðu, að gerðin fari ekki fram, geta aðiljar málsins ekki fengið úrskurð fógetaréttar um önnur ágreiningsmál sín í milli, eins og hvort gerðarþola sé heimilt að taka 10% innheimtuþóknun fyrir störf sín í þágu gerðarbeiðanda.

Rétt þykir, að málskostnaður falli niður.

Það athugast, að umboðsmaður gerðarþola hefur haft í frammi óþinglegt orðbragð í greinargerð sinni. Er þar dróttað að starfsmanni bæjarins valdniðslu og embættishroka. Enn fremur er því dróttað að bæjaryfirvöldum, að þau hafi gert í því að koma útgerð á Ísafirði á kné. Orðbragð af þessu tagi á ekki heima í málflutningi fyrir íslenskum dómstól, og ber að víta þessi ummæli umboðsmanns gerðarþola.

Úrskurðarorð:

Hin umbeðna gerð nær eigi fram að ganga.

Málskostnaður fellur niður.
